

absolucioni debet, fatus tamen se propter fidem suam fidem, vere & coram Deo esse absolutionem. Et Can. 9. Si quis dixerit: Absolucionem sacramentalem. Sacerdos non est agnum iudiciale; sed natus ministerium pronuntiandi, & declarandi remissa eis peccata confessio; modo tantum credas se esse absolutionem; aut sacerdos non serio, sed joco absolvit... Anathema sit.

x. Cor. +

De intentione Ministrorum. Sed Mysteriorum dispensatores dico non possunt, nisi intentionem habeant proprie dicunt, & sinceras. Quipuis enim constitutus dispensator, prudenter agere debet, proindeque ex ratione iudicio, adeoque cum libera, & proprie dicta intentione.

Nec leve rationum pondus est, quibus haec doctrina consernatur.

Primo, Sacmentorum administratio actio humana esse debet: Ut enim Christus homines constituit Sacmentorum Ministros, ita voluit Sacmentorum administrationem esse actionem humanae. Sed actio humana esse non potest, nisi sit cum intentione proprie dicta, interiori, & sincera: Non est enim humana, nisi sit libera: nec libera est, nisi sit ex ratione iudicio, & cum intentione voluntatis.

Atque hinc petetur discrimen ratio inter Sacramentum, & frumentum, aut pharmacum, ad quorum vim nihil consentanea agricultura, aut Medicus & tam prodest possint, si fortuito, aut causa se offerant, quam si confutato offerantur. At Deus Sacmentorum administrationem voluit esse actionem humanae, adeoque ex delibera voluntate, & intentione exerceri.

Secundo, Quoties actio aliqua variis ad fines referri potest, ad unum non determinatur, nisi qui illam praefat, ita velit, & ita se voleat significet: Sed actio sacramentalis variis ad fines referri potest: Infans enim aqua potest ablui vel in quadratum corporis, vel in faniatum, vel per jucundum: Quiamobrem necesse est, ut determinetur ad sacramentalia effectum per intentionem ablinientis: & haec intentione verbis sacramentalibus exprimitur, cum dicit Minister, ego te baptizo in nomine Patris, & Fili, & Spiritus sancti.

Tertio, Id intercedit discriminis inter instrumentum vivens & liberum, & inanimatum, ac necessarium, quod dividuntur, vel necessarium movere, neque se moves; unde sola principialis agentis motione ad agendum determinantur vivens autem, & liberum movere, & move: unde non solum eger principialis agentis motione, sed praterea sela ad agendum determinare debet: Autem Ministeri Sacmentorum sunt Christi Salvatoris instrumenta, non inanimata, nec natura, sed viventia, & libera. Quomodo inter administrandum sacramenta sela debent ad agendum determinare, proprie dicta, sinceraque agant.

Quarto, Ut Sacmentum valide conferatur, qui illud administrat, gerere se debet ut Christi, & Ecclesie Ministerum: Sed nisi qui velit facere, quod facit Ecclesia, non se gerere, ut Christi, & Ecclesie Ministerum: Est enim Ecclesia Minister, qui praecepit ab ea legibus obtemperat: Is autem obtemperat, qui facere vult, quod facit Ecclesia. Contra vero, qui non vult facere, quod facit Ecclesia, legibus Ecclesie non patet, neque prout ad illius Ministerum se gerit.

Baptismi joculatorum, sub latitudine, cuiuslibet Sacra menti Ritu celebratur, Sacmentum non conficit, nec valide administratur. Unde Lutheri, & Calvinii error, sacramenta per jucundum, non serio administrata nihilominata est alterum, a sacra Synodo Tridentina damnata est.

Objectio. Frustra obiectur, Baptismum ab Athanasio puerum cum eo ludentibus administratum, ab Alexander Episcopo Alexandrinus suffite approbatum. Ratum etiam suffite Baptismum, quem Genesius in theatro mini personam regens ad Christiana Religionis desiderium sub administrari voluit.

Quod enim spectat Athanasii puer factum, incertum illud, ne dubium videri potest, nec ad illius statim fatus accommodamus. In sedem enim Alexandrinum exactus non est Alexander ante annum trecentesimum duodecimum, immo ante annum trecentesimum vigesimum primum, si Chrysostomus S. H. eponymum fidem adhibebamus. Cum ergo s. Athanasius tempore Concilii Niceni, quod celebratum est anno trecentesimo vigesimo quinto, Diaconus fuerit, & inter celeberrimos illius via Theologos locum habuerit, ac paulo post Concilium Nicenum creatum fuerit Episcopus, explicari vix potest, quomodo puer iherit Alexandri Ecclesiam Alexandrinam regente, ut Sacre lib. Historiae Ecclesiasticae c. 14. Sozomenus lib. 2. c. 17. & R. H. R. referunt. Sed etio, ita res habuerit, Athanasius puer, sed rationis tamem compos, pueros, qui Catechumeni erant, baptizavit eo rito, quem ab Alexander Episcopo celebrari viderat: adeoque intentionem habuit faciendo, quod faciebat Ecclesia, actionem faciem ob deflationem quidem, sed animo

tamen serio exercens. Quamobrem cum s. Alexander pueros occurserit interrogasset, quidnam ipsi dixisset, facientes Athanasius, & quid iphi respondissent, quidam edocit huius. Et omnia justa Ordinem Ecclesiasticum exatis in illis servata esse apprehendidest, communicato consilio nomine Ministrorum. Sacerdotibus, quos circa se habebat, consilii non rebaptizandos esse volebat, qui in simplicitate divinam gratiam semel recipere meruerint. Reliqua vero qua a solis Sacerdotibus Baptismum tradentibus administrari fas est, in illo supplevit. Athanasius porro, aliquique paucos, qui in iudeo Presbyterorum, aut Diaconorum partes erant, sub iudeo testimonio parentibus ipsorum tradidit, quo ipsos ad Ecclesia Ministerium educerent, informarent que ipsi ad Officia, que fuerant inititi. Haec Sozomenus, qui & factum ex vaga potius relatione, quam ex certis documentis se narrare significat. Adhuc impubori (inquit) istud ei caritate fertur.

Quod vero spectat & Genesium, jocose baptizatum esse negatur: sed cum sacris Mysteriorum in Theatro veller illudere, a Deo affatus, & ad Fidem Christianam subito convertitus, a Presbitero, quem simulato morbo vocaverat, sermo baptizatus est, ut colligatur ex Adonis Martyrioglio.

Ut etiam sanguinis Baptismus, sive Martyrio pro Christi sive operatu facitatem, eternamque gloriam consecutum, nemo dubitaverit.

Objictrum celebet s. Aug. locus lib. 2. de Baptismo, c. 53: ubi cum postulatis, quid sentiendum sit de Baptismo ministerio, ac joculatoris administratio, in eam propendet sententia, ut validus administratus censor. Sed nobis (inquit)

tum est, in ea non progrederi aliquis remittere sententia, quia nullo in Catholicis Regionali Concilio capta, nullo Ple-

nario terminata sunt: Ita autem fiducia sententia afferre, quod in gubernatione Domini nostri, & Salvatoris Iesu Christi, universalis Ecclesie confessione rebatur.

Et Verumamen si quis forte me in eo Concilio constitutum, ubi talium verum questione versaruntur, non procederetibus talibus, quorum sententias sequi mallem, uerget in

discernere, quid ipsa sententia: Sive modo affectus estem, quo erat, cum ipsa distaret, nequaque dubitarem, habere eos Baptismum, qui ubiunque, & a quibuscumque illis, in verbis Evangelici confutatur, sine tua simulatione,

& cum aliqua fide acceptis: Quamquam eis ad salutem non profectus, si caritate caruerint, quia Catholicis intendentes Ecclesie. Si enim habeant, inquit, fidem, ut mons transficiant, caritatem autem non habeam, nihil sum. Sicut jam praecepit Majorum statutis, non dubitetur etiam illos habere Baptismum, qui quamvis fallacter id accipiunt, in Ecclesia canem accipiunt, vel ubi putar eis Ecclesiam ab illis, in quorum societate id accipiunt, de quibus dictum est, Non nobis extiterunt. Ubi autem neque societas illa est, ne credimus, neque illi, qui acciperint, ita credentes, sed totum ludere, & mimice, & peculiariter agerint, utrum approbadus esset Baptismus, qui sic datur, divinum iudicium per alios revolutionis oracula implorandum esse censero: Ita sane, ut post me dicturos sentientia, ne quid iam exploramus. Et cognitum affectum, humilietur expectare: quanto magis ergo nunc fuisse praejudicium diligenterius inquisitionis, vel majoris autoritatis illud dixisse acceptius sum?

Respondetur, jam complevit esse, quod optaverat s. Aug. divinae revolutione oraculo questionem, de qua jucundum pro modello singulari suspenderit, in Plenarii Concilio.

Trid. feliciter finita fusile: Diligentissime inquisitione & majori auctoritate totum Ecclesiam, cui praedicatum noluit, omnino certum esse, & explorandum. Baptismum, in quo totum ludere, mimice, & joculatorie ageretur, adeoque in Ministerio desiderio facienda, quod facit Ecclesia, nullum, & iritum fore. Præterea, ex hoc s. Aug. loco fuit evidens est, ipsum dubitasse, utrum intentio Ministeri ad perfectionem Baptismi necessaria esset. Forte enim dubitavit potius an cum fallacia, & simulatione stare numer quam posset intentio necessaria. Potest enim minus repentina pietate commoveri, & sic habere non solum necessariam, sed omnino rectam intentionem. Potest etiam, quamvis perverta fuisse eius intentio, vel ita se gerere, ut nihil fieri agat, solumque ridere, ac jocari velit; vel ita se gerere, ut ridendi, ac jocandi causa aliquid fieri efficeret velit. In primo quidem caso Minister debet intentio faciendo, quod facit Ecclesia. In altero caso eam intentionem habet, aut certe eam habere videtur potest: Quia cum ita sint s. Aug. quidquam affirmare noluit: Nec propterea de intentionis necessitate dubitabat, sed rem ambiguum esse censet, an ejusmodi intentio semper minimo desideret.

PROPOSITIO II.

Ad Sacra mentem perficiendum necessaria non est in Ministerio intentione producendi effectum Sacmenti.

Conecum namque Tridentinum in Ministerio postulat intentionem faciendo, quod facit Ecclesia, non autem voluntatem finis, propter quem agit Ecclesia, aut effectus, qui per actionem sacramentalis producitur, necessariam esse statuit.

De Sacramentis in genere.

Præterea, in Ministeris Hereticis, qui Baptismi negant effectus, vel etiam in Paganis, nulla est producendum, ut effectus intentio: & tamem collatus ab illis omnibus Baptismus ab Ecclesia ratus habetur.

Sancti etiam Augustini suffragio Propositio nostra confirmatur, Epist. 97. olim 23. Ad Bonifacium Episcopum: Nec illud, inquit, se moveat, quod quidam non en fidè ad Baptismum percipiantur parvulos ferunt, ut grās spirituali ad vitam regenerantur eternam: sed quod eos putant hoc remedio temporale retrahere, vel recuperare sanitatem.

Nec propterea illi non regenerantur, quia non ab ibi habent intentionem offeruntur. Celebrant enim per eos necessaria Ministeria, & verba Sacramentorum, sine quibus consecrari parvulus non potest. Spiritus autem sive Sanctus, qui habitat in sanctis, ex quibus una illa columba deargentea in caritatis igne consumatur, agit: quod etiam per se uitum, aliquid non solum similes ignoramus, verum etiam damnabiliter indigemus. Offeruntur quippe parvuli ad percipiendam spiritualem gratiam, non tam ab aliis, quoniam gestantes manus, (quoniam & ab ipsi benevoli) fidetur, quam ab universitate Sanctorum, a

quae Euidem. Ab omnibus namque offerti recte intelligentiam, ut quis placet, quod offerunt, & quorum sancta, aque individus caritate ad communicationem Sancti spiritus adjuvantur. Tota hoc ergo Mater Ecclesia, qui in sanctis est, facit: Quia tota omnes, tota singulos part.

Id Confirmatur ex Concilio Rothomagensi anno millesimo quingentesimo octogesimo primo. Titulo De Sacramentis, cap. 2. Antea (inquit) in plenarie nostrorum Diaconum locis baptizati ab Hereticis, praefermis a Calvinis, residentes ad Ecclesiam Catholicam, iterum tingebantur habens verborum formam: Si non es baptizatus, Ego te baptizo.

Quia dubitabant nonnulli de valore Baptismi ab hereticis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Verumquiam illa formula baptizandi sub conditione, ut introducta properat, baptizata occulte, & de quibus non apparebat, nec uniuscuius senauerit, priuatis baptizatis credi debebant: cum vero certus Catholicus in publico causa baptizare in forma verborum, & materia a Christo instituta, ne dechofacto ambigi poterit: veritas ablationem reperi, cum quibuscumque verbis, & Calvinismo, aut aliis Hereticis ministeri baptizantibus ad nostras Ecclesias transmutabatur.

Ex parte Autem baptizandi ab Hereticis collatis, ut quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Idem a Concilio Remensis anno millesimo quingentesimo tertio decreuit est. Idem a Turonense, eodem anno. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius haec sunt verba: Antea inter dictos, ac post viros dubitantes sunt, ut Baptismus a Catholicis administratum per verum credi debet, quamquam non habentes intentionem baptizandi in remissione peccatorum: aut baptizantes ab aliis Hereticis collati, ex quod non habent intentionem baptizandi in verisimiliter pascuum. Quidam Catharinus auctoritate concorditer ostendit, ut invenimus in tractatu de Baptismo, quod Christus instituit: ut etiam in ecclesiis transmutabatur.

Item a Concilio Remensi, anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio decreuit est. Idem a Concilio Aquitaniano millesimo quingentesimo octogesimo quinto. Idem a Tolosano anno millesimo quingentesimo nonagesimo. Idem a Synodo Ebroicensi Diocesana anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto: cuius

Explicatur
Catharini
sententia.

logis, qui illorum secuti sunt, intentionem in Ministerio positi, nisi exteriorum illam, & impropter dictam. Quod si ita esset, sibi esset, nec in fiducia sententia illa. In Concilio namque Tridentino definitum est, Necesaria esse in Ministerio Sacramentorum iustificationem faciendi, quod facit Ecclesia: cumque verba Canonum in propriis, ac germano sensu acipi debent, dogma fidei est, necessarium esse intentionem Ministeri proprie dictam, ut validum sit, se datum Sacramentum. Cum ergo actio exterior, que intentionis signum est, non sit intentio nisi impropter dicta, sibi postulatur tantum in Ministerio actionem exteriorum, nec aliud intelligere nomine intentionis exterioris, ille certe a Concilio doctrina omnino recedes, proxime accedet ad damnum Hereticorum errorem. Verum aliam proflus est Catharini, & aliorum Theologorum ipsi consentientis opinionem, confat ex ipsius Opusculo, & ex Cardinali Palavicino in Concilio Tridentino. Hi flos. Postulat, scilicet, in Ministerio veram, ac propriam intentionem, que exterior dicti possit ratione obiecti, quia spectat riuum externum, qui facit, & religiosus est, celebrandum eo modo, quo ab Ecclesia celebratur: sed quia revera interior est ratione principi, cum esse delibera voluntatis actus. Diferunt itaque inter Hæreticorum errorum, & Catharini sententiam in eo positum est, quod Hæretici sufficiunt videatur qualitercumque Ritu extrema celebratio, etiam cum omnino iudicari, & jocosa esset, intentionemque excluderet faciendo, quod facit Ecclesia: Catharini vero, & ipsi consentientibus Theologorum sententiam Sacramentum posulent, cum qua semper coniunctum esse volunt intentionem exteriorum, proprie dictam, faciendo quod facit Ecclesia. Unde Marcius Antonius De Dominis Libro 5. De Republica Ecclesiastica, cap. 12. §. 12. & 13. ibi perveretur Hæreticus, rum dogma adhibuit, Catharini a sua sententia proflus alienum esse agnoscit, & necessariam omnino intentionem Ministeri propagare.

Itaque (inquit) Theologi, qui probabilem putant, & ut calenti sequuntur Catharini sententiam si perditus Sacerdos declarat, se numquam habuisse intentionem baptizandi pueri sibi oblatos; tamen in Administratione Baptismi usitata materia, & forma legitima, ac serio baptizaverit, Baptismus non videatur iterandum. Fuit enim in ipso verbo, ac sincera intentio operis, quod exercere serio non potuit absque voluntate, & intentione faciendo, quod facit Ecclesia, quamvis perverba fuerit, & sacrilegia intentionis operantis. Fuit ergo in eo velletas quadam non baptizandi, sed vice absoluta baptizandi voluntas; siquidem libens, volens, ac serio celebravit, quod celebret Ecclesia Riuum scilicet sacram, quia Sacramentum confitetur, & administratur; quamvis non eo fine, quem intendit Ecclesia. Non eadem autem esset ratio, si diceret, si nollet baptizare, & tamen Riuum extream pergeret; quia circumstantia illa, seu declaratio exterior significaret ipsum serio non agere: quoniam nullus esset Baptismus ab illo collatus, sed esset absque conditione baptizandi, quos vinxisset. Id illustrare exemplum. Ut enim quo coram iudice juramentum serio profert, licet apud ipsum latet perverba intentio se ipsum non obligandi, & polles dicere, quod olim nescio quis, Juravi lingua, mentem iurassam tenui: Nihilominus juris iurandi religione definitus est: idemque docent Theologi de illis, qui aut tamen sollempni palam emiserint, aut coram Parochio, & tribus se in Martionum consentire significarunt, nulli vi aut meo in virtute confitentes cadente extream illum canimus significacionem expressam fuisse, vel extortum proferunt: ita qui serio celebravit, ac perfecte Riuum extream Sacramentum, prout in Ecclesia celebratur, quamvis postea dicat se contrarium cogitasse, aut voluisse, concepit Sacramentum, quod proinde iterendum non est. Sic Procurator, qui Mandatum habet a Principe contrahendit Matrimonium validum, ratum, ne legitimum censeatur; nec ipsi potest fidei exhibetur aferre se non confessare. Sic Amans illi perdidus, dum actionem a Rege Assuro praecipit exequatur, ut teneret eum Mardonius, & clamaret, Si honorabis, quoniam vellet Rex honorare, vere Mardonius honorabit, qui libens, volens, ac serio exercet actionem ad honorandum Mardonium a Rege præscriptum; quamvis contra sit, sed inutilete, & quod ob metum Regis, ac Reginae exterior significare jam non sudebat, intentione, Mardonius in honore vellet, sed vellet potius erat in honorandi, quam absolute voluntate, siquidem absolute volerat facere, quod Rex jufserat. Ita qui Ritum omnem Sacramenti serio exequitur, sicut illum Christus instituit, & celebrat Ecclesia, vult facere, quod Ecclesia facit; nec ipsi fides adhuc diligenter est, & statim iterandum Sacramentum, si potest dicat, se baptizavit, infants sibi oblatos devovendi diabolus: pueris illis non nocuit sacrilegia intentione Ministeri: illos enim per Baptismum Deo conferavit Christus, qui Baptizavit & conferavit Columba, id est, Ecclesia, quoniam nomine

administrandi, quia totius Ritus Sacramentalis perfectione testatus est.

Huius opinioni favere videatur S. Thomae 3. P. Quæst. 64. Opinionem Art. 8. ubi hanc proponit Objectionem: Non potest homini Catharinus esse nota intentionis alterius: si igitur intentio Ministeri re-putatur ad perfectionem Sacramenti, non potest homini ad mas.

Sacramentum accidenti esse notum, quod Sacramentum factum est, & ita non potest habere constitutum salutis, præcipue cum quadam Sacramenta sit de necessitate salutis.

Cui Objectioni hi responderent: Dicendum, quod circa hoc est duplex opinio: Quidam enim dicunt, quod regreditur mentis intentionis in dimidio, quia si desit, non perficitur Sacra-

mentum; sed hunc definiunt in partibus, qui non habent intentionem accidenti ad Sacramentum, suppet Christus, qui invenitur baptizatus in adiutori autem, qui intendunt Sacramen-

tum sapienter, suppet illum defectum fides, & devozione. Sed hoc, (inquit) si atque potest dici quantum ad ultimum effectum,

qui est baptisatio a peccatis sed quantum ad characterem,

non videtur, quod per devotionem accidentis potest suppelle-

ri, quia Characteris nunquam imprimunt nisi per Sacra-

mentum. Et ideo alii melius dicunt, quod Minister, Sacramen-

tum in persona eiusdem Ecclesia, cuius est Minister, in verbis autem, quia profert, exprimit intentionem Ecclesia, quia suffi-

cit ad perfectionem Sacramenti; nisi contraria exterius ex-

primatur ex parte Ministeri, vel recipientis Sacramentum.

Et Art. 10. Intentionis Ministeri (inquit) potest perveniri da-

pliciter: non modo respectu ipsius Sacramenti, puta cum ali-

guis non intendit Sacramentum conferre, sed dorso ali-

quid agere: & tali pervertitis tollit veritatem Sacra-

mentum. Alio modo potest perveniri intentionis Ministeri quantum ad id,

quod sequitur Sacramentum; puta si Sacerdos intendat

aliquam familiam baptizare, ut abutatur ea, vel si in-

tendat confidere Corpus Christi, ut eo ad venitatem utatur;

& quia prius non dependet ex posteriori, inde est, quod ta-

lis intentionis pervertitis veritatem Sacramenti non tollit

deinde Minister ex tali intentione graviter peccat.

Cum tamen ali Theologi sententiam Catharini rejequant,

in eaque hypothese, quam exprimit Regula, eoque in ex-

plicatione versamus, iterandum censeant Sacramentum,

saltem sub conditione, quod id tunc sit, nullique pericu-

lo obnoxio videatur; consilium estet existimo, si quan-

do causa emerget in Regula expressus, ut Sacerdotes in ha-

bitus difficultus Episcopum rogent, quid facti sit opus: Episcopus vero, si res morsa patitur, & nos

esse judicet, Sicut Episcopis Consulat, & Disciplinare Questiones, Fidei-

dem Disciplinam spectantes, referendas esse confat ex fa-

cacia. Non eadem autem esset ratio, si diceret, si nollet

baptizare, & tamen Riuum extream pergeret; quia circum-

stantia illa, seu declaratio exterior significaret ip-

simum serio non agere: quoniam nullus esset Baptismus

ab illo collatus, sed esset absque conditione baptizandi,

quos vinxisset. Id illustrare exemplum. Ut enim quo coram

iudice juramentum serio profert, licet apud ipsum latet

perverba intentio se ipsum non obligandi, & polles

dicere, quod olim nescio quis, Juravi lingua, mentem

De Sacramentis in genere.

147

CAPUT VIII.

De Sacramentorum Ceremoniis.

Minister baptizavit: neque vim verborum Evangelicorum, quæ integra serio protulit, frustrare potuit. Idem est de aliis Sacramentis iudicium. Unde S. Joannes Chrysostomus Hom. 85. in Joan. ait: Neque Angelus, neque Archangelus quicquam in his, quæ a Deo data sunt, efficere potest: sed Pater, & Filius, & Sp. sanctus omnia facit. Sacrorum & linguae, & manus praber. Neque enim iustum est protinus alterius malitiam ad salutis nostra symbola sive accidentes offendit. Et S. Aug. Lib. 7. De Baptismo contra Donatistis, c. 53: & alibi, non dubitas, quin illi Baptismi habeant, quia ubiqueque, & quibuscumque illud verbo Evangelicis conformat, sive sicut simularunt, & cum aliqua fide acciperint: adeoque pravam Ministri intentionem in non no-

core confit, qui Sacramenta suscipiunt, nec illius peccati communicant. Et haec semper fuit Ecclesiæ consuetudo, ut ad pronominandum de veritate Sacramentum expenderetur, utrum Minister legitimam adhucirent materiam, verba

que prescripsit, atque Ritum omnem a Christo institutum, eo modo, quo ab Ecclesia celebratur, perfec-

tient: nullatenus vero quicquam est in recta, vel prava

rituale baptizantium intentio. Rejecit in Concilio Nicæano Baptista Paulinianus, quia C. ut postea observavit Ioseph. I. in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti non baptizabant. Interrogat S. Leo deit, qui inter Ha-

reticos baptizatis sunt, respondet Episcopii secundis, alias, no-

nuncius secundis ad Rectorum Norbenensem Episcopum, c. 18.

Non se isti baptizatos recesserunt, sed cujus fidei fuerint,

qui ipsos baptizaverunt, se uocare presentur. Unde quoniam quelibet modo formam Baptismi acceptaverint, baptizandi non sunt: sed per manus impotestim invicta virtus Sp.

ancti, quam ab Hæreticis acciper non posuerunt; Catholicis baptisandi sunt, respondet Episcopii secundis, patricio

episcopo. Denique ut a Baptismate ingrediatur. Aquam adiutari ibidem, sed aliquando prius in Ecclesia sub An-

titutio manu contempnitur non renuntiat Diabolus, & pom-
pa & Angelus ejus. Deinde ter meritis, amplius aliquod

respondentes, quam Dominus in Evangelio determinavit. Inde saepe latiss. & mellis concordiam pregastram & ex ea die lavare quotidiano per rotum hebdomadum ab-

sinu. Eucharistia Sacramentum & in tempore virtus

& omnibus mandatum a Domino, etiam a telicani casis,

bus, & de aliorum manu, quam Praefatim sumimus. Oblationes pro Disfundi, pro Natalitiis annua die faci-

mus... Ad omnem prolegem, atque promotum, ad omnem

aditum, & ex iunctum Crucis signaculo terminum. Harum, & diuinarum episcopi disciplinarum, si legem expostiles Scripturarum, nullam inventes: traditio tibi praesenteretur autrix, & confutato confirmatrix, & fides observarix.

Exorsum quoque ante Baptismum usurpari soliti memi-

nit S. Cyriacus Episc. 76. ad Magnam: Mare autem illud

(in quo fabrarius est Pharo) Sacramentum Baptismi

fuisse, declarat Beatus Apostolus Paulus dicens: Nolo enim

ignorare, fratres, quae Patres nostri omnes sub nube

baptizati sunt in nube, & in mari. Et additum dicens:

Ante quam ad Sacramentum admittandum accedit, paulo

autem saltem in sacra actionis, quæ suscepturus est, mora-

ditione attensa observabit. Argus ut & ipsa sancta misericordia & cuius ministratio, pie, & salutis oratione percepit (nisi cum necessaria causa feliciter copie) genibus flexis ad Altare paululum orat.

Et præterea, ne titubanter quidquam in Ministratio-

nat, quamvis Ordinem ministrandi, ceremonialia que ritu-

tenor, ante rameos, quam ministret, attente ex Libro reli-

giosa animi intentione, quæ agenda sunt, recognoscet.

De Libro preci, & Sacramentorum formulâ, ceteraque

pro ratione eorum, quæ ministerabit, vel te legit: nec vero

memoria, quæ plausum labitur, cognoscat.

De Intentione Ministeri. Sacramenti, quod ministerabit, vobis, rationem, usum

salutaresque fructus, prout temporis, ex persona ratio, &

presentium multis uolent, diligenter explicabit, prefec-

tim Catechismi Romani doctrinam.

Dico vero ad ministrandum profecti, animi meditatione

attentus erit ad rem, quam sancta auctoritas est: pie Psalmus, &

Orationes sanctas recitat. Nobis quidquidcumque ali-

loquatur, nisi necessaria causa, & quam brevissime: ne-

que salutarios in vita vacabit.

Sacramentum præterea aliquod cum ministeriat, ut idem

cum religione profecta singula verba, quæ ad illius

rationemque pertinent, omni animi intentione, &

potest distincte pronuntiabit. & clara item voce, ut ab

ipsi audiri potest, quidlibet ministeratur.

Sacras item Præceptiones sancte, graviterque dicat. Sal-

lemes præterea alios Ritus Ceremoniasque ita decenter

observabit, ut veluti ante oculis posere videatur eximia

illata, que in eo Sacramento continentur.

At vero demum in omni Sacramenti Administratio-

ne geret, ut non aliunde solum rota, sed vulnus etiam illorū

qui adjungit, iactet ad pterat, ac devocationem.

Sacramenti Ministeriatum cum aggreditur, id intendat:

idque sibi agere proponat, quod Christus Dominus inisti-

mus, & Santa Mater Ecclesia intendat, atque agit.

At ipsa vero Ministratio, animo, monsuebat de pectoris

et corporis Sacramenti, quod ministerat, idque, quam-

cum fieri potest, studiose carabit.

Catechesi 5. de Cæremoniis in Sacrofacio Missæ sacri-

ficio frequentatis hæc habet: Clamat Sacerdos: Sursum

corda: Vere enim circa illam maxime tremendam horam

T 2 sur-

De Sacra-
mentorum
Ceremo-
niae.

Pl. 33. 2.

Pl. 6. 3.

Variis &
anique Sa-
cramen-
torum Cer-
emonia.

surgum ad Deum cirda levare neesse est, & non deorsum ad terram, terraque negotia deprimere... Vos deinde respondetis: Habemus ad Dominum, affidentes ei profitemus. Nullus autem sic confitit, ut ore quidem dicat: Habe-

mus ad Dominum, Mente vero circa vita huius cursum uerius. Dixit deinde Sacerdos: Gratus agamus Domino... Ad hac vos subiectis: Dignum, & iustum est. Cum enim nos Des gratias agimus, dignum praefecto, & iustum opus facimus: illa autem non iustum, sed supra iustum agens, tanto nos affectio beneficiorum... Facimus deinde mentionem eas, & tera, & maris, solis, & luna, & siderum, a universa creatura, tam ratione pratice, quam irrationali; tam ipsius que uidetur, quam illius qui sub aspergillum nostrum non cadit, Angelorum, Archangelorum, Piscium, Diuinacionum, Principatum, Potestatum, Thronorum, & Cherubim faciem operemur, quia dicimus illud Davidi, et Magnificat Dominum mecum. Commemoramus item illa Chorubim, quia spiritu sancto cernebat Iudas circumstantiam thronum Dei, ac aliis quidem dubius fasim velantia, aue dientia, sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth. Propria ente tradidit nobis hanc Seraphicanam Theogiam rectitudinem, ut in illa celsitudine cum supra mundana Milicia communemur... Deinde vero populum confessus est illud spirituale Sacrificium, & ille cultu inventum super ipsa Propitiationis Hostia, obsecramus Deum pro omni Ecclesiarum pace, pro tranquillitate Mundii, pro Regionis, pro Militibus, pro sociis, pro ergo, & affiliis, pro his omnibus, quiegent auxiliis indigenis autem omnibus. Cuius hoc sacrificium offerimus, peccata facimus mentionem eam etiam, qui ante nos abomeruerunt; primus Patriarcha Abram, Prophetarum, Apofolorum, Martyrum, ut Deus orationibus illorum insipiat preces nostras. Deinde pro Defunctis Sanctis Patriarchis, & Episcopis, deinde pro omnibus Officiis, qui inter nos vixi sunt, maximum credentes animarum iuvantes, pro quibus offertur obsecratio Sanctorum Illius, & tremendi quod in Alterius opus est, Sacrifici... Postea dicitur illam Oracionem, quam Salvator nunc Diuinitus tradidit, cum pars conscientia Patrem non uocante. Deum, aue dicentes: Pater noster, qui es in celis... Sacerdos autem postea dicit: Sancta Sanctus, Sancti sollicitus es, qui in Area propria sunt, Adventus Spiritus sancti ostendit, sancti & vos, cuius sitis sancti spiritus donati: auctor ita Sancta Sancti conuenient. Vos deinde responderis: Unus Sanctus, unus Dominus Iesu Christus... Accedens autem ad Communionem, non exponit manus vobis accete, neque cum disiunctis digiti sed sinistram velut sedem quandam subiectis dextera, quem tam Regem secupora est, & concava manu, sive cipe Corporis Christi, dicens, Amen. Sanctificans ergo illius genitum oculum sancti corporis contactu, communica. Cave autem ne quid inde excedat tibi... Tum vera post Communionem Corporis Christi accedo, & ad Calicem Sanguinis illius, non exrendens manus, sed prouis adoratio in medium, dicens. Amen. Postero exulta Oratione, Deo gratias age, qui te ransig. Mysterium dignum redit. Rite nos has Traditiones.

S. Basilis Lib. De Spiritu sancto, cap. 28. Dogmata, & instituta enumerans, qua ex Apostolorum Traditione non scripta, sed in mysterio, id est, in occulto commissa recipimus, ait: Si confunditur, quia scripsi predice non sum, tamquam haud multum habemus momenti consumere resipere, imprudentes gravissimum dererimurum Evangelio inferemus, immo potius ipsam sibi praedicationem ad nudem nomen contrahemus. Quod genus est, ut id, quod est pri-

um, & vulgarissimum commemoremus, ut Signo Crucis,

qui spem collocarunt in Christum, signum, qui scripsit docuit?

Ut ad Orientem versi precemer, quia nos dicit Scriptura: Inveniens verba, cum confector Panis Eu-

charistie, & populum benedicti, qui Sanctorum in

scripto nobis reliquerit? Nec enim hic contenti sumus, qui com-

memor Apostolus, aut Evangelium, verum alia quoque, &

ante, & post dieum, tamquam multum habemus momenti ad Mysterium, quia ex Traditione scriptura acceptimus.

Conferamus autem Aquam Baptismatis, & Oleum Unctionis, præterea ipsum, qui Baptismum accipit, ex quibus scripsit? Nonne a tacita, secretae Traditione? Ipsa foro O'ei iauissem quis sermo scripto proditus dicit? Jam ter immergi bonum, unde ex Scripta bonum? Reliqua item quae finit in Baptismo, veluti renunciare Satanas, & Angelis eius, quia scriptura habemus? Nonne ex minime publicato, & arcana hac Traditione?

S. Aug. pluribus in locis probat infante originali peccato iniquitatem esse, ex Exorcisis, infusione, & Abre-

nuntatione in Baptismi sollemni administratione ab Ecclesiis frequentari solitis. Sic Lib. 1. De Sacramentis Moris, & Remissione, Cap. 34. Quid de ipsa forma Sacramenti le-

querit? Vilem aliquis istorum, qui contraria sapientia, mihi

baptizandum parvulum afferet. Quid in illo agit Exorcismus,

obtuncitatio, & purificatio?

Alius: si in familia diaboli non tenetur? Ipsi estote mihi

severa responsus pro eadem parvulo, quem geraret, quia

ille pro se respicere non posset. Quomodo ergo dictarum erat

ex renunciare diabolo, cuius in eo nihil est? Quomodo

conversi ad Deum, a quoniam est per averfus? Credere inter

euangelizans peccatorum, quia illi nulla tribueretur? Et

Lib. 6. contra Julianum, cap. 5. logiens de peccati originalis

propagatione, ait: Sed est nulla ratione in dagetur, nullo sermone explicatur: verum tamquam est, quod antiquitus veraci fidei Catholicae prædicatur, & creditur per Ecclesiam totam, quia filii Fidelium nec exortare, nec exsuffrare, si non eos de potestate teneratur, & a Principe mortis exirent: quod in Libro meo, cui velut respondent, a me positum est: sed id in commemoratione timuisti, tamquam ipse ab orbe tota exsufflans esset, schizie exsufflationi, quia Princeps Mundi, & a parvula ejus foras, contradicte volueris. Signis Crucis, orationis, & fatis, quibus Catechumen ad Baptismum preparabantur, alibi meminist Lib. 2. De Peccatorum Moris, & Remissione, Cap. 26. Non uniusmodi est sanctificatio: nam & Catechumenos secundum quendam modum suum per figuram Christi, & orationem manus impositionis per sanctificari: & quod accipitur, quamvis non sit Corpus Christi, sanctum est tamen, & sanctius, cuibz quibus alii mar, quoniam Sacramentum est. Et Lib. De Catechizandis Rudibus, Cap. 26. His dicit: interrogandus est, an hac credat, atque obseruare desideret. Quod cum responderet, sollemnis utique signandus est, & Ecclesia more tradiendus. De sacra Salte, quod accipit, cuibz bene commendatum fuerit, &c. signacula quidem regnum divinarum esse visibilis, sed res ipsa invisiibilis in eo honorari, nec sic habendam illam speciem benedictione sanctificatam, quemadmodum habetur in uita quotidie: dicendum etiam, quid significet: Et sermo ille, quem audivit, quidillo coniit, cuibz illa res similitudinem gerit. Et Lib. 1. Confessionum cap. 11. Audire enim ego audire per deuota aeternam nobis promissa per humiliatum Dominum Dei nostri descendens ad superbiam nostram, & signabam tam magis Crucis ejus, & condiebar ejus sale jam inde uter maris mea.

Quamobrem cum S. Aug. Ceremonias interdum improbus videtur, intelligendum est de ceremoniis ad Ecclesias non abbrosis, sed a privatis hominibus contra Ecclesias confundendis introductis. Id patet ex Epist. illius 15. ad Januarium. Quod autem, inquit, instrictius præter constitutum est, ut quod obseruatio sacramenta sit, aperte non possit, etiam multa huiusmodi proper nonnullarum, vel sanctorum, vel turbulentarum personarum scandala devitata, liberius improbare non audeo. Sed hoc nimis doleo, quod malitia, qui in Divinis Libris saluberrime præcepta sunt, Aduersus Spiritus sancti ostendit, sancti & vos, cuius sitis sancti spiritus donati: auctor ita Sancta Sancti conuenient. Vos deinde responderis: Unus Sanctus, unus Dominus Iesu Christus... Accedens autem ad Communionem, non exponit manus vobis accete, neque cum disiunctis digiti sed sinistram velut sedem quandam subiectis dextera, quem tam Regem secupora est, & concava manu, sive cipe Corporis Christi, dicens, Amen. Sanctificans ergo illius genitum oculum sancti corporis contactu, communica. Cave autem ne quid inde excedat tibi... Tum vera post Communionem Corporis Christi accedo, & ad Calicem Sanguinis illius, non exrendens manus, sed prouis adoratio in medium, dicens. Amen. Postero exulta Oratione, Deo gratias age, qui te ransig. Mysterium dignum redit. Rite nos has Traditiones.

S. Basilis Lib. De Spiritu sancto, cap. 28. Dogmata,

& instituta enumerans, qua ex Apostolorum Traditione

non scripta, sed in mysterio, id est, in occulto commissa

recipimus, ait: Si confunditur, quia scripsi predice non sum,

tamquam haud multum habemus momenti consumere resipere,

imprudentes gravissimum dererimurum Evangelio inferemus, immo potius ipsam sibi praedicationem ad nudem nomen contrahemus. Quod genus est, ut id, quod est pri-

um, & vulgarissimum commemoremus, ut Signo Crucis,

qui spem collocarunt in Christum, signum, qui scripsit docuit?

Ut ad Orientem versi precemer, quia nos dicit Scriptura:

Inveniens verba, cum confector Panis Eu-

charistie, & populum benedicti, qui Sanctorum in

scripto nobis reliquerit? Nec enim hic contenti sumus, qui com-

memor Apostolus, aut Evangelium, verum alia quoque, &

ante, & post dieum, tamquam multum habemus momenti ad Mysterium, quia ex Traditione scriptura acceptimus.

Conferamus autem Aquam Baptismatis, & Oleum Unctionis, præterea ipsum, qui Baptismum accipit, ex quibus scripsit?

Nonne a tacita, secretae Traditione? Ipsa foro O'ei iauissem quis sermo scripto proditus dicit?

Jam ter immergi bonum, unde ex Scripta bonum?

Reliqua item quae finit in Baptismo, veluti renunciare

Satanas, & Angelis eius, quia scriptura habemus?

Nonne ex minime publicato, & arcana hac Traditione?

Accedens autem ad Communionem, non exponit manus vobis accete, neque cum disiunctis digiti sed sinistram velut sedem quandam subiectis dextera, quem tam Regem secupora est, & concava manu, sive cipe Corporis Christi, dicens, Amen. Sanctificans ergo illius genitum oculum sancti corporis contactu, communica. Cave autem ne quid inde excedat tibi... Tum vera post Communionem Corporis Christi accedo, & ad Calicem Sanguinis illius, non exrendens manus, sed prouis adoratio in medium, dicens. Amen. Postero exulta Oratione, Deo gratias age, qui te ransig. Mysterium dignum redit. Rite nos has Traditiones.

S. Basilis Lib. De Spiritu sancto, cap. 28. Dogmata,

& instituta enumerans, qua ex Apostolorum Traditione

non scripta, sed in mysterio, id est, in occulto commissa

recipimus, ait: Si confunditur, quia scripsi predice non sum,

tamquam haud multum habemus momenti consumere resipere,

imprudentes gravissimum dererimurum Evangelio inferemus, immo potius ipsam sibi praedicationem ad nudem nomen contrahemus. Quod genus est, ut id, quod est pri-

um, & vulgarissimum commemoremus, ut Signo Crucis,

qui spem collocarunt in Christum, signum, qui scripsit docuit?

Ut ad Orientem versi precemer, quia nos dicit Scriptura:

Inveniens verba, cum confector Panis Eu-

charistie, & populum benedicti, qui Sanctorum in

scripto nobis reliquerit? Nec enim hic contenti sumus, qui com-

memor Apostolus, aut Evangelium, verum alia quoque, &

ante, & post dieum, tamquam multum habemus momenti ad Mysterium, quia ex Traditione scriptura acceptimus.

Conferamus autem Aquam Baptismatis, & Oleum Unctionis, præterea ipsum, qui Baptismum accipit, ex quibus scripsit?

Nonne a tacita, secretae Traditione? Ipsa foro O'ei iauissem quis sermo scripto proditus dicit?

Jam ter immergi bonum, unde ex Scripta bonum?

Reliqua item quae finit in Baptismo, veluti renunciare

Satanas, & Angelis eius, quia scriptura habemus?

Nonne ex minime publicato, & arcana hac Traditione?

Accedens autem ad Communionem, non exponit manus vobis accete, neque cum disiunctis digiti sed sinistram velut sedem quandam subiectis dextera, quem tam Regem secupora est, & concava manu, sive cipe Corporis Christi, dicens, Amen. Sanctificans ergo illius genitum oculum sancti corporis contactu, communica. Cave autem ne quid inde excedat tibi... Tum vera post Communionem Corporis Christi accedo, & ad Calicem Sanguinis illius, non exrendens manus, sed prouis adoratio in medium, dicens. Amen. Postero exulta Oratione, Deo gratias age, qui te ransig. Mysterium dignum redit. Rite nos has Traditiones.

S. Basilis Lib. De Spiritu sancto, cap. 28. Dogmata,

& instituta enumerans, qua ex Apostolorum Traditione

non scripta, sed in mysterio, id est, in occulto commissa

recipimus, ait: Si confunditur, quia scripsi predice non sum,

tamquam haud multum habemus momenti consumere resipere,

imprudentes gravissimum dererimurum Evangelio inferemus, immo potius ipsam sibi praedicationem ad nudem nomen contrahemus. Quod genus est, ut id, quod est pri-

um, & vulgarissimum commemoremus, ut Signo Crucis,

qui spem collocarunt in Christum, signum, qui scripsit docuit?

Ut ad Orientem versi precemer, quia nos dicit Scriptura:

Inveniens verba, cum confector Panis Eu-

charistie, & populum benedicti, qui Sanctorum in

scripto nobis reliquerit? Nec enim hic contenti sumus, qui com-

memor Apostolus, aut Evangelium, verum alia quoque, &

ante, & post dieum, tamquam multum habemus momenti ad Mysterium, quia ex Traditione scriptura acceptimus.

Conferamus autem Aquam Baptismatis, & Oleum Unctionis, præterea ipsum, qui Baptismum accipit, ex quibus scripsit?

Nonne a tacita, secretae Traditione? Ipsa foro O'ei iauissem quis sermo scripto proditus dicit?

Jam ter immergi bonum, unde ex Scripta bonum?

Reliqua item quae finit in Baptismo, veluti renunciare

Satanas, & Angelis eius, quia scriptura habemus?

Nonne ex minime publicato, & arcana hac Traditione?

Accedens autem ad Communionem, non exponit manus vobis accete, neque cum disiunctis digiti sed sinistram velut sedem quandam subiectis dextera, quem tam Regem secupora est, & concava manu, sive cipe Corporis Christi, dicens, Amen. Sanctificans ergo illius genitum oculum sancti corporis contactu, communica. Cave autem ne quid inde excedat tibi... Tum vera post Communionem Corporis Christi accedo, & ad Calicem Sanguinis illius, non exrendens manus, sed prouis adoratio in medium, dicens. Amen. Postero exulta Oratione, Deo gratias age, qui te ransig. Mysterium dignum redit. Rite nos has Traditiones.

S. Basilis Lib. De Spiritu sancto, cap. 28. Dogmata,

& instituta enumerans, qua ex Apostolorum Traditione

non scripta, sed in mysterio, id est, in occulto commissa

recipimus, ait: Si confunditur, quia scripsi predice non sum,

tamquam haud multum habemus momenti consumere resipere,

imprudentes gravissimum dererimurum Evangelio inferemus, immo potius ipsam sibi praedicationem ad nudem nomen contrahemus. Quod genus est, ut id, quod est pri-

um, & vulgarissimum commemoremus, ut Signo Crucis,

qui spem collocarunt in Christum, signum, qui scripsit docuit?

Ut ad Orientem versi precemer, quia nos dicit Scriptura:

Inveniens verba, cum confector Panis Eu-

charistie, & populum benedicti, qui Sanctorum in

scripto nobis reliquerit? Nec enim hic contenti sumus, qui com-

memor Apostolus, aut Evangelium, verum alia quoque, &

ante, & post dieum, tamquam multum habemus momenti ad Mysterium, quia ex Traditione scriptura acceptimus.

Conferamus autem Aquam Baptismatis, & Oleum Unctionis, præterea ipsum, qui Baptismum accipit, ex quibus scripsit?

Nonne a tacita, secretae Traditione? Ipsa foro O'ei iauissem quis sermo scripto proditus dicit?

Jam ter immergi bonum, unde ex Scripta bonum?

Reliqua item quae finit in Baptismo, veluti renunciare

Satanas, & Angelis eius, quia scriptura habemus?

Nonne ex minime publicato, & arcana hac Traditione?

Accedens autem ad Communionem, non exponit manus vobis accete, neque cum disiunctis digiti sed sinistram velut sedem quandam subiectis dextera, quem tam Regem secupora est, & concava manu, sive cipe Corporis Christi, dicens, Amen. Sanctificans ergo illius genitum oculum sancti corporis contactu, communica. Cave autem ne quid inde excedat tibi... Tum vera post Communionem Corporis Christi accedo, & ad Calicem Sanguinis illius, non exrendens manus, sed prouis adoratio in medium, dicens. Amen. Postero exulta Oratione, Deo gratias age, qui te ransig. Mysterium dignum redit. Rite nos has Traditiones.

S. Basilis Lib. De Spiritu sancto, cap. 28. Dogmata,

& instituta enumerans, qua ex Apostolorum Traditione

non scripta, sed in mysterio, id est, in occulto commissa

recipimus, ait: Si confunditur, quia scripsi predice non sum,

tamquam haud multum habemus momenti consumere resipere,

imprudentes gravissimum dererimurum Evangelio inferemus, immo potius ipsam sibi praedicationem ad nudem nomen contrahemus. Quod genus est, ut id, quod est pri-

um, & vulgarissimum commemoremus, ut Signo Crucis,

qui spem collocarunt in Christum, signum, qui scripsit docuit?

Ut ad Orientem versi precemer, quia nos dicit Scriptura:

Inveniens verba, cum confector Panis Eu-

charistie, & populum benedicti, qui Sanctorum in

scripto nobis reliquerit? Nec enim hic contenti sumus, qui com-

